

Slovo kazatele úvodem

Milí přátelé, milí spolupracovníci na Boží vinici, dostáváte do rukou nové číslo Sborových listů našeho společenství. Po dnech doprovázených zvěstí o narozeném Mesiáši jsme vstoupili do nového kalendářního roku a hned se rozběhl sborový život a naše společná služba. Prošli jsme modlitebním týdnem se zajímavými a důležitými modlitebními tématy. Mohli jsme hostit ekumenické modlitební shromáždění, ve kterém posloužil pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka a také předseda Rady CB a Ekumenické rady církví Daniel Fajfr. Vděčně jsme při tomto večeru přijali službu rozšířeného pěveckého sboru o zpěváky ze Smíchova a Žižkova.

Nový rok je mimořádný i tím, že hned od ledna začal nový způsob financování sborů ve spojení s osamostatněním církví od státního rozpočtu. Na konci listopadu proběhla důležitá mimořádná Konference Církve bratrské v Praze na Žižkově. Od 1. ledna roku 2013 přestal platit církevní zákon z roku 1949, který kdysi uvrhl církev na dlouhou dobu do pozice závislosti na státu a zároveň umožnil konfiskaci velké části církevního majetku. V té době byl např. zredukován počet našich sborů o jednu třetinu. Velkou ostudou bylo to, že se nepodařilo zrušit starý totalitní zákon hned po roce 1989, ale naší demokracii to trvalo až do roku 2012. Bylo to velké a dlouhodobé úsilí na straně mnoha vlád a také na straně církví, aby byl nalezen přijatelný kompromis. Církev během 23 let prokázala schopnost spolupráce a společného postupu. Nový zákon o církvích č. 428/2012 zajistil, že se část financí ze zabaveného majetku vrátí. V praxi to znamená, že po dobu 17 let by také Církev bratrská měla pobírat finanční náhradu, která se po třech letech začne postupně zmenšovat.

Naše církve patří k těm církvím, které jsou přesvědčeny o správnosti samofinancování svého života a služby. Nechtěli jsme nikdy a nechceme být závislí na státním rozpočtu. To vidíme jako duchovní princip, který dává církvi důležitou svobodu a nezávislost na státních strukturách a výkonné moci. Do budoucna si chceme platit své kazatele a další pracovníky. Samozřejmě se nebráníme příspěvkům společnosti např. na zdravotnictví ve správě církve, podpoře církevního školství či kaplanských služeb v armádě a vězeňství. Život a službu sborů i svého ústředí si chceme financovat sami.

Protože jsme po dramatických a mnohaletých jednáních s vládou a parlamentem vpadli do nového financování, bylo třeba se poradit o nakládání s financemi, které po dobu několika let budou dočasně převyšovat příspěvek na platy kazatelů, misijních pracovníků a pastoračních asistentů, který jsme po léta dostávali jako kompenzaci za období komunismu. Jak naložit s těmito penězi? Máme budovat nějaké větší společné sociální projekty? Nebo je správnější rozdělit finance jednotlivým sborům a ponechat zcela na nich, co se získanými financemi udělají? V krátkosti času se od květnové konference objevilo 9 různých návrhů. Jeden z těchto návrhů podalo také naše staršovstvo ze Soukenické. Ve svém návrhu se stavíme za starý princip blízký našim otcům, že každý sbor je samostatnou a svěřenou jednotkou Kristovy církve. To znamená, že každý místní sbor nejlépe rozhodne o nejpotřebnějších investicích a rozvoji své služby. Některým sborům bude třeba opravit svou budovu pro nové služby. Jiný sbor se rozhodne rozvinout službu dětem a podpoří vznik nových misijních klubů. A jiný sbor se zaměří např. na sociální službu mezi svobodnými matkami či mezi nemocnými. Každý sbor jistě využije finance tím nejlepším způsobem podle svých možností a svých obdarování. Nikdo by mu neměl nařizovat, na co se má zaměřit. Principiálně společně s naším staršovstvem hájíme tuto zodpovědnost jednotlivých sborů. Rozumíme tomu tak, že např. apoštol Pavel také ctil samostatnost jednotlivých sborů např. v Efezu či v Korintě.

Dělení financí není nikdy snadnou záležitostí. Máme zprávy, že v některých církvích tyto otázky způsobily nemalé spory a napětí. Mimořádné konferenci se v jednotě a ve velké většině podařilo najít shodu a klíč na rozdělení financí mezi sbory, ústředí zastoupené Radou CB a důležitými společnými fondy církve. Naší touhou je, aby finance sloužily a ne panovaly. Současná situace může být také chápána jako zkouška dospělosti a duchovní vyzrálosti našich sborů. Konference nakonec přijala návrh Rady CB, který byl doplněn pozměňovacím návrhem našeho staršovstva. Finance jsou rozdělovány na sbory podle poměrného klíče, ale kazatelé, vikáři a případně i misijní pracovníci a pastorační asistenti, jsou vedeni a vypláceni kanceláří Rady CB. Určité procento financí zůstává ve fondu spravovaném Radou CB. Bude chvíli trvat, než si sbory na nový systém zvyknou a se snižujícím se příspěvkem budou muset dobře vážit počty svých pracovníků a své misijní akce.

Ve sborovém životě se skupinka katechumenů připravuje na křest. Připravujeme křestní shromáždění na neděli 9. února v 15 hodin do Sboru CB v Praze 4 - Šeberově. Všichni jsou na toto shromáždění srdečně zváni, aby byli svědky vyznání našich duchovních sourozenců.

Ve sboru se 18. 1. konalo pohřební shromáždění sestry Jiřiny Smetanové. Zaplněná modlitebna slyšela vzpomínky na milou a vzácnou sestru, zvěst Božího slova a společný zpěv písní. Přinášíme v tomto čísle Sborových listů vzpomínky sestry Štěrbové (švagrové) a Aleny Vokurkové (neteře). Vzpomínejme na ty, kteří náš předešli do Božího království.

Pavel Černý

Vzpomínky na sestru Smetanovou **Sestra Helena Štěrbová vzpomíná na svoji švagrovou Jiřinu Smetanovou**

Přesně před týdnem jsme ještě s Jiřinou hovořily, ovšem jen přes telefon. Netušila jsem, že to je naposled. Stále nemohu přijmout tu skutečnost, že Jiřina už není mezi námi, že už nikdy neuslyším v telefonu její hlas, už mi nikdy nic nepoví, ani se jí na nic už nezeptám.



Jiřina měla neskutečně mnoho zdravotních potíží, se kterými obdivuhodně statečně bojovala, ale jasnou mysl si zachovala až do konce

V posledních letech, po mém přestěhování do Jablonce jsme se často nevidaly, jen když jsem navštívila Prahu, ale v telefonickém spojení jsme byly neustále.

Vzpomínek na naše setkávání v minulosti je opravdu mnoho a ráda si ten čas připomínám v poslední době prohlížením starých fotografií.

Každou neděli jsme s Jiřinou a Karlem bývali v tomto sboru. Často jsme potom pokračovali společným obědem buď u nás, nebo u nich. Někdy, zvláště na jaře, když všechno kvetlo, jsme odpoledne obešli okolí v Hloubětíně, někdy to byla návštěva výstavy nebo galerie, ale i posezení s povídáním a troškou dobré reprodukované hudby.

Hudbu jsme poslouchali všichni rádi a mnoho let jsme společně navštěvovali abonentní koncerty České filharmonie.

Naším životním partnerům Vlastíkovi i Karlovi bylo darováno dožít se svobody v listopadu roku 1989 a ještě i celého roku 1990. V následujícím roce

nás ale oba opustili a odešli do nebeského domova. Vlastík hned na jeho počátku a Karel v jeho závěru Nebylo snadné to přijmout.

Jiřina jako malé děvčátko vyrůstala v krásném kraji Českomoravské vysočiny, a to možná znamenalo celý její další život. Ale nejen to, také od dětství slyšení Božího slova, v evangelickém kostele ve Sněžném, kam každou neděli směřovaly kroky celé rodiny. Chodilo se tehdy pěšky za každého počasí. V zimě dokonce v hlubokém sněhu a při tom Sněžné je od Blatin vzdáleno přibližně 4 km, což odpovídá hodině chůze.

Po ukončení základní školy se dostala Jiřina do rodiny Adolfa Pospíšila, kazatele naší církve v brněnském sboru. Tam se blíže seznámila s literaturou, klasickou hudbou a otevřel se pro ni svět výtvarného umění a to ji formovalo pro celý další život.

Když Pospíšilovi Jiřinu více poznali, usoudili, že by měla dále studovat a navrhli jí, aby se přihlásila na zdravotnickou školu. Jiřina uposlechla jejich radu, na školu v Praze se přihlásila a s diplomem dokončila. Její první umístění bylo ve Všeobecné nemocnici na Karlově náměstí. Bylo to chirurgické oddělení, které tehdy vedl profesor Jirásek. Svou práci měla ráda, postupem času se stala staniční sestrou a na chirurgii pracovala celou dobu, než odešla do důchodu. Práce ve zdravotnictví nebyla pro ni jen zaměstnáním, ale posláním. Po profesní stránce měla respekt, ale jinak to byla velice citlivá duše.

Byla skromná, tichá, na sebe neupozorňovala, vždy připravená někomu pomoci i ze své profesní pozice, což mohli okusit i mnozí z tohoto sboru. Nikdy nebyla lhostejná k problémům druhých, nikdy neměla daleko k slzám. Ti, kdo ji znali, to potvrdí.

Jiřina měla 4 sourozence, bratra Jendu a tři sestry, Pavlu, Pepinku a Libu, se kterou ještě v době studií začala navštěvovat schůzky mládeže ve zdejší sboru, kde poznala mého bratra.

Postupem času zjistili, že mají i mnoho společných zájmů. Byla to především literatura, ale i poslouchání dobré hudby, nebo objevování a obdivování světa výtvarného umění.

Měli také rádi přírodu a hory, což vedlo k jejich častým společným výletům. Všemi těmito společnými zájmy se stále víc a víc poznávali, a rozuměli si v mnoha oblastech života, ale nejen to, ale hlavně společná víra v Boha je dovedla k rozhodnutí spojit své životy. Svatba byla v květnu v roce 1952 a na ní jsem měla možnost poznat rodinu Jiřiny.

Jiřina byla nejen výbornou kuchařkou, ale ráda se zabývala i ručními pracemi, vyšíváním, pletením a háčkováním, ale i šitím.

Během života se několikrát stěhovali. Nejdříve nějaký čas bydleli u nás v Karlíně, potom se na klinice uvolnil pokoj na ubytovně (už si nepamatuji, jak dlouho tam byli), ale následovalo stěhování na Palmovku do činžovního domu, ve kterém v posledním

patře obývali jednu místnost, ve které vtipně vyřešili prostor, že se jim tam vešlo vše potřebné. Další stěhování pak bylo už do vlastního bytu na sídlišti Hloubětín, kde Jiřina bydlela až do jejího odchodu do Chval, odkud se do svého domova už nevrátila, ale Pán Bůh ji povolal do domova nebeského.

Sestra Alena Vokurková vzpomíná na svoji tetu Jiřinu

I já bych ještě ráda připojila několik vzpomínek. Mnoho z nich je společných s mojí maminkou, ale chtěla bych se zastavit u těch, které mi obzvlášť utkvěly v paměti.

Teta Jiřina a strejda Karel mně byli velice blízcí, protože jsem s nimi prožila kus života. Jednak moje dětství, ale i mladá léta, než jsem se vdala a odstěhovala do Jablonce.

Vzpomínek je mnoho, protože jsme se vídali opravdu často, vlastně každou neděli. Krom toho to bylo nesčetné množství procházek a výletů. Ať na jaře na Petřín, nebo v létě, kdy jsme se jezdili koupat do Komořan k v těch místech velice prudce tekoucí Vltavě, kdy člověk musel jít po břehu kus proti proudu, aby se pak řekou nechal unášet zpět. A samozřejmě nesčetné množství společných obědů, kdy teta udělala vždycky domácí polévkové nudle, protože věděla, že je mám moc ráda. A když nebylo pěkné počasí, abychom šli odpoledne ven, poslouchali jsme pohádku v rozhlase, nebo rozhlasovou hru a hráli různé stolní hry.

Musím zde přiznat, že jsem tetu Jiřinu a strejdu Karla někdy vnímala jako druhé rodiče.

Alianční týden modliteb 2014



Ekumenické shromáždění v Soukenické

V rámci Aliančního týdne modliteb se v úterý 7. ledna sešli v naší modlitebně přední zástupci církví v České republice. Ekumenické setkání organizovala Česká evangelikální aliance.

Při bohoslužbě posloužili kázáním na text z Janova evangelia kardinál Dominik Duka a kazatel Daniel Fajfr, předseda Rady Církve bratrské a rovněž Ekumenické rady církví. Shromáždění se zúčastnili a modlitbami přispěli i další církevní představitelé, mj.

synodní senior Českobratrské církve evangelické Joel Ruml, patriarcha Československé církve husitské Tomáš Butta či starokatolický biskup Dušan Hejbal.



Podle Christnet.cz, foto Petr Grulich

Verše pro rok 2014

Sbor

Kdybyste věděli, co znamená „milosrdenství chci, a ne obět“, neodsuzovali byste nevinné. *Matouš 12,7*

Staršovstvo

Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale všechny svévolníky vyhlazuje. *Žalm 145,20*

Hospodářská rada

Služte Hospodinu s bázní a jásejte s chvěním. *Ž 2,11*

Náboženství

Věrný je ten, který vás povolal. *1.Tesalonickým 5,24*

Nedělní besídka

Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi. *Matouš 7,12*

Awana

V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým. *Efezským 5,21*

Dorost

A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry. *Galatským 6,10*

Mládež

Pán je plný soucitu a slitování. *Jakub 5,11*

Old Stars

Odvrať ode mne cesty klamu, podle svého Zákona se nade mnou smiluj. Zvolil jsem si cestu věrnosti, stavím si před oči tvé soudy. *Žalm 119, 29-30*

Setkávání maminek

Jedněte moudře ve styku s okolním světem a využijte čas vám svěřený. *Koloským 4,5*

Domácí skupinky

Spravedlivý roste jako palma, rozrůstá se jako libanónský cedr. *Žalm 92,13*

Nestárnoucí generace

Očistím je ode všech jejich nepravostí, jimiž proti mně hřešili, a odpustím jim všechny nepravosti, jimiž proti mně hřešili a jimiž se mi vzepřeli. *Jeremjáš 33,8*

Diakonie sboru

Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce a vždycky za všechno vzdávejte díky Bohu a Otcovi ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. *Efezským 5,19-20*

Senioři

Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! *1.Korinským 15,57*

Pěvecký sbor

Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne. *Jan 14,1*

Sborový klub Samaří

A věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit. *Matouš 21,22*

Burza

Nejste již cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. *Efezským 2,19*

Hudební skupinka

Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. *1. Petrova 5,6*

Varhaníci a hudební doprovod při shromážděních

Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět... *Jan 16,33*

Zvukaři

Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, a z úst mi bude znít vždy jeho chvála. *Žalm 34,2*

Neveklov

Proste, a bude vám dáno. *Matouš 7,7*

Kralupy

Kdo v úkrytu nejvyššího bydlí, přečká noc ve stínu Všemocného. *Žalm 91,1*

Mělník

Jsmo-li živi Božím Duchem, dejme se Duchem také řídit. *Galatským 5,25*

Připravujeme

- 9. 2. Křestní shromáždění na Šeberově (15 h)
- 16. 3. dětské odpoledne
- 22. 3. konference Dětského odboru (8-16 hodin)
- 23. 3. výroční členské shromáždění (15 h)
- 13. 4. benefiční koncert s Davidem Ciznerem (16 h)
- 16. 4. Jesus Christ Superstar (provedení muzikálu studenty Arcibiskupského gymnázia) (19 h)
- 18. 4. společné velkopáteční shromáždění (10 h)
- 18. 4. Velkopáteční shromáždění se sv. VP
- 30. 6. – 11. 7. Tábor dorostu v Košátkách
- 26. 7. – 2. 8. Sborová dovolená
- 18. 8. – 22. 8. Příměstský tábor pro školní děti

C E S T Y (Karel Smetana)

Kudy jsem bloudil, stěží vzpomínám,
bylo nás mnoho a byl jsem sám,
pěšiny, stezky, cesty a dálnice,
byl jsem sám a byly nás tisíce,
bezcílně vržen do prostoru,
s úzkostí vrytou v každém póru.

Opuštěn tápal v mrtvých zdech,
palčivých sténal neonech,
rychlostí smýkán do závratí,
varhany slyše zbožně hrátí,
motorů řev i dětský pláč
a marně ptal se prázdná ...nač?

Neklidem štván jak Ahasver,
strhován rejem křišťálových sfér,
ve zvěrokruhy skryté v ploše
do maleb Hieronyma Bosche,
kde fantazii stíhá šprým,
magii temnou poškleb taškařin.

Nahý svět tančil před mou tváří,
poplacen ďáblu, odvěkému lháři,
v svém klamu slastném nevzpomena
jak chutná pot a bolest nemá,

necítě radost ani hoře,
brodě se pyšně v nepokoře,
z níž na svět „Není Boha“ křičí,
všech sejfů světa chrastě klíči,
svou touhou hvězd se dotýkaje,
na samém prahu pozemského ráje,
uprostřed smrti, hladu, žízně
i válek nevýslovné trýzně.

Nad hlavou nebe plné hvězd,
svou bezmoc nemohl jsem snést,
v předtuše neúprosné zmaru
jsem toužil zproštěn být všech svárů,
o pomoc volal každým nervem
již není v světě trojrozměrném.

Hlas, který zazněl, slyším dosud,
byla v něm síla, něha, osud,
svoboden byl hrůz atomové smrti,
strachů, jež lidská hrdla škrtil,
jak bystřina prudká z horských strání,
paprsek slunce za svítání

„Bláhový synu, zanech bludných cest,
myšlení zlého zapud' klamnou zvěst,
v Otcovu náruč vrať se otevřenou...“

Jako bych prošel mlhy stěnou
v mrazivém vzduchu na úbočí
a protřel zarosené oči,

pohledem utkvěl v širé dále,
nad dílem nebeského tkalce ...

Mé srdce mírem naplněné,
hlas slyší, jenž se mocně klene
Nad vesnice a města:
„JÁ JSEM TA CESTA“.